

Arrest

nr. 139 850 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 27 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

"De elementen van integratie - met name dat verzoeker sinds januari 2008 in België verblijft, dat hij Nederlandse taallessen en inburgeringscursussen heeft gevolgd, dat hij middelbaar onderwijs heeft gevolgd en een diploma behaald heeft, dat hij werkbereid is en zich zou hebben op werk, dat hij les gevolgd heeft aan het Volwassenonderwijs, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 08.01.2008, werd afgesloten op 10.03.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.03.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker haalt aan dat hij in België een diploma middelbaar onderwijs heeft behaald, dat hij Volwassenonderwijs heeft gevolgd en dat hij ingeschreven is aan de hogeschool Hasselt. Deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. Verzoeker is in België toegekomen als meerderjarige en wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Het feit dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure onderwijs heeft gevolgd, is lovenswaardig, doch vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien hij zelf de keuze maakte om een asielaanvraag in België in te dienen en deze procedure af te wachten. Het feit dat verzoeker momenteel is ingeschreven vormt evenmin een buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen naar het land van herkomst terug te keren. Verzoeker startte deze opleiding immers in illegaal verblijf en was op de hoogte

dat hij gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder haalt verzoeker aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Iran omwille van zijn homoseksuele m '■ waarbĳ hij verwijst naar een attest van WISH en een rapport van de Britse immigratiediensten van 2005. Dit ingeroepen element, namelijk de vrees van betrokkene voor een terugkeer omwille van zijn homoseksuele geaardheid, werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, V van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door a/1. van we van 15.09.2006). Het rapport van de Britse immigratiediensten van 2005 kan deze vaststelling niet wijzigen, aangezien dit rapport geen bewijs levert van de persoonlijke vrees van betrokkene. Zonder de nodige persoonlijke bewijzen, kan een algemeen rapport niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. ö*

Verder haalt verzoeker aan dat hij geen belang meer heeft in Iran. Dit element kan evenmin weerhouden worden aangezien verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering. Verzoeker was bovendien 27 jaar toen hij naar België kwam en verblijft hier nu 6 jaar, waardoor het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen banden meer zou hebben in het land van herkomst. Wat er ook van zij, verzoeker was op de hoogte dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag het land zou dienen te verlaten en heeft zelf de keuze gemaakt om hieraan geen gevolg te geven. Het argument dat een gedwongen terugkeer nu een trauma zou vormen, kan bijgevolg ook niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien hij in eerste instantie zelf vrijwillig gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene meent dat de aanvraag van betrokkene op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat zijn situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere asielzoekers. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het "belang" wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

2.2. Met een schrijven van 5 februari 2015 deelt de verwerende partij mee dat verzoeker op 5 december 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd erkend als vluchteling. Dit element wordt door de verzoekende partij ter terechtzitting bevestigd. Derhalve is verzoeker op grond van artikel 49, §1, 3° van de vreemdelingenwet van rechtswege gemachtigd tot verblijf.

2.3. Dienvolgens rijst de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van de verzoeker. Opdat de verzoeker een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hem persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

De huidige zaak, die finaal tot doel heeft in hoofde van verzoeker een verblijfsrecht te bekomen, kan hem dan ook geen voordeel meer verschaffen. Verzoeker heeft dan ook niet langer het vereiste actuele belang bij het beroep. De partijen verklaren zich ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep is onontvankelijk.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT